

Tiener met down vermist

De ongerustheid groeit over een 16-jarig meisje met downsyndroom dat niet meer is gezien sinds ze vijf dagen geleden van huis vertrok. Rose Tremayne verliet op vrijdag 12 december vlak voor negen uur 's ochtends haar ouderlijk huis om naar Henley College te gaan.

De politie wil graag de persoon spreken die diezelfde ochtend de school in Oxfordshire belde om te zeggen dat Rose vanwege ziekte niet zou komen. Volgens hoofdinspecteur Tim Jones, die de zoektocht coördineert, is het mogelijk dat de tiener uit Henley-on-Thames op weg is naar Brighton, waar haar vriend op het moment verblijft.

‘De recente zware sneeuwval en de daardoor veroorzaakte problemen met het treinverkeer

zullen haar reis hebben bemoeilijkt,’ zegt de inspecteur. ‘Ik roep iedereen die denkt Rose te hebben gezien dringend op om onmiddellijk contact met de politie op te nemen.’

Hij voegde hieraan toe dat Rose' ouders zich grote zorgen maken en gespannen wachten op nieuws over hun dochter. Rose is 1 meter 50 en heeft een bleke gelaatskleur, groene ogen en halflang donkerrood haar.

Ze is waarschijnlijk gekleed in een zwarte halflange winterjas, zwarte spijkerbroek, crèmekleurige kabeltrui en opvallende paarse schoenen met roosjespatroon van het merk Dr. Martens. Verder heeft ze een tas van paars nepbont bij zich met daarop een groot aantal buttons.

Vertel de wereld wat je vindt van: #Rosiehartjejack
Vind de auteur: @meldarboon
Vind ons: @blossombooks

NUR 302 / W022001

© 2019 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2018 Usborne

Published by arrangement with Margot Edwards Rights Consultancy,

U.K. on behalf of the Ben Illis Agency

Oorspronkelijke titel: *Rosie loves Jack*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagillustratie: © Iris van den Akker

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl.

Hoofdstuk 1

2 december

Je marsmelos zijn gezonken xxx

Ik leg mijn telefoon neer. Op het raam poets ik een rondje schoon zodat ik kan zien of Jack al komt. Ik zie hem nergens. Jack is er altijd om drie uur. Het is nu kwart over drie uur.

Buiten is het Kerstmis. Ik vind de lichtjes in de boom op het plein mooi. Ze worden blauw... daarna groen... daarna rood... en daarna wit. Blauw vind ik het mooist. Dan is het net of de maan schijnt. En honderden sterren. En iedereen blaast ademwolkjes uit.

In de mist op het raam probeer ik Jacks naam te schrijven.

Het is vandaag een herrie in het café. Er zijn veel kinderen van mijn school. Alle banken zijn vol. De meisjes hebben sterretjes in hun haar en zingen mee met alle kerstliedjes, maar echt Kerstmis is het pas over drie weken en twee dagen.

Jim lacht om iets wat een van de meisjes zei. Ik vind Jim leuk omdat hij altijd blij is. Hij draagt een groen streepjesshort met een zak erop. Daar zitten zijn telefoon en wat pepermuntjes in, voor als zijn zelf-ver-trouwen wel wat extra frisse adem kan gebruiken.

Nog even en dan is het al een half uur voor vier.

Mijn vriendin Jess loopt langs en zwaait naar me. Ze komt het café

in. Jess helpt me dinsdags op school met taal. Ze is cool. Ik wil net zo'n zilveren knopje in mijn neus als zij.

'Hé Rose, goed je te zien. Zieke nieuwe Doc Martens heb je! O... Dat betekent niet dat ze...'

'Jaweeetik. Ben vond onze nieuwe tv ziek, en toen zei mam dat ze het een afschuwelijke uitdrukking vond.'

'Klopt, lol! Mag ik bij je komen zitten?'

'Tuurlijk.'

'Ik zal onze afspraakjes missen als ik weg ben.'

'Ik wil niet dat je weggaat. Ik vind het fijn als je ons op dinsdag helpt met lezen en opschrijven.'

'Die zes maanden zijn zo om. Niet te geloven toch? Zeven maanden geleden begon ik met plannen maken voor mijn tussenjaar en nu ga ik volgende week al weg. Idioot gewoon.'

'Kom je daarna terug om te helpen?'

'Ik hoop het, maar ik weet het niet zeker. Waarschijnlijk moet ik een echt baantje zoeken om de universiteit te kunnen betalen, dus misschien heb ik op dinsdagen geen tijd meer om jou en Lou te helpen.'

'Ik wou dat ik met Jack weg kon gaan.'

Jess pakt mijn hand. 'Misschien komt dat nog wel een keer.'

'Alleen met mam en pap erbij, of iemand anders.'

'Ik dacht dat jullie best veel dingen alleen met zijn tweetjes deden?'

'In Henley-on-Thames. En één keer in Reading met Jack.'

'Waar is Jack eigenlijk?' Jess laat mijn hand los en tuurt uit het raam.

'Weetniet. Ik ben ongerust.'

'Dat is nergens voor nodig. Hij zit vast nog in het tekenlokaal, tijd vergeten. Zo ging het bij mij ook toen ik het laatste jaar fotografie deed.'

'Vandaag heeft hij ICT. Jack vindt ICT stom. Misschien wil hij me niet meer zien.'

'Doe niet zo raar! Heb je al op je telefoon gekeken?'

'Heel vaak.'

'Bel hem anders even, dan haal ik iets te drinken. Wat je altijd neemt?'

'Jagraag. De gezonde keuze, alsjeblieft.'

Ik kus de Jack op mijn telefoon en daarna druk ik op het knopje om hem te bellen.

'Hé, ik ben het, Jack. Ik kan niet opnemen want ik heb het druk. Laat een bericht achter. Hoi.'

'Hallo, met Rosie. Ik zit aan ons tafeltje en je warme choco is koud geworden. Alle slagroom is ingezakt. Dus schiet op. Dag.'

Daarna bel ik hem nog eens, gewoon om zijn stem te horen. Ik wou dat het zijn echte stem was.

'Hier is je groene thee, Rose. Voorzichtig, het is erg heet.'

'Weet ik, dankje.'

'Hé meis, je tong hangt weer uit je mond. Weet je nog wat we hebben gezegd? Daardoor gaan mensen misschien staren.'

'Ik zag niet dat ik hem uitstak.'

'Geeft niks. Heb je Jack te pakken gekregen?'

Ik schud mijn hoofd. 'Volgens mij is hij bij Emma Golding. Bij drama zei hij dat hij van haar houdt.'

'Daar hebben we het over gehad, Rose. Jack houdt NIET van Emma, ze speelden het alleen in een toneelstuk.'

'Hij zei "ik hou van je" tegen haar.'

'Ze deden maar alsof. Het was niet echt, oké?'

'Oké... Maar hij zei twee keer dat hij van Emma houdt.'

'Jack houdt van jou, hij wil helemaal niet bij iemand anders zijn.'

'Maar waar is hij dan?'

Jess kijkt op haar horloge. 'Hij is inderdaad laat, zelfs voor Jacks doen. Hopelijk heeft hij niks stoms gedaan.'

‘Hoebedoelje?’

‘Nou, Jack is de laatste tijd wel aan het kloten.’

Ik wil liever even niet naar Jess kijken. Wat ze over Jack zegt, klopt echt niet.

‘Ik wilde je niet overstuur maken, Rose. Jack is geweldig, ik mag hem ontzettend graag, dat geldt voor ons allemaal, maar soms kan hij nogal... uit de bocht vliegen.’

Ik kijk weg van Jess.

‘Rose, kijk me aan. Ik zeg dat niet om gemeen te doen. Toen jij Jack net kende, was hij veel relaxter...’

‘Dat komt door mij.’

‘Ja, dat snap ik, en het is geweldig. Sinds hij jou kent, weet hij zijn woede een stuk beter te beheersen, maar na het overlijden van zijn oma is het weer erger geworden.’

‘Jack huilde de hele tijd toen zijn oma doodging. Hij hield het allermest van zijn oma, na zijn moeder.’

‘En ik denk dat zij ook heel veel van Jack hield, daarom vindt hij het zo moeilijk. Maar veel mensen snappen niet waarom Jack steeds kwaad is. Jij en jouw vrienden in jullie deel van de school misschien wel, maar lang niet iedereen in de rest van de school. Zij weten alleen dat hij schreeuwt en scheldt en om zich heen slaat.’

‘Jacks hoofd is niet helemaal goed, van toen hij geboren werd.’

‘Dat weet ik, Rose, en dat is heel jammer, maar mensen kunnen aan de buitenkant niet zien dat er iets mis is in zijn hoofd. Ze zien alleen de aardige buitenkant van Jack, dus snappen ze niets van al dat vechten. Sommige leerlingen zijn bang voor hem. De moeder van Nadia Johnson heeft over hem geklaagd.’

‘Opmijwordthijnooitboos.’ Ik schuif mijn stoel naar achteren. ‘Ik ga hem buiten zoeken.’

Jess zucht. ‘Ik let wel even op je spullen.’

Op straat is het al avond, omdat het winter is. Jack komt altijd vlak voordat het donker wordt.

De koude lucht kriebelprikt tegen mijn gezicht. Ik trek mijn trui omhoog, over mijn neus, maar zo wordt mijn buik ijskoud. Ik doe de trui weer goed en sla mijn armen om me heen. Ik zie Jack nergens, waar ik ook kijk. Ik voel me niet goed vanbinnen. Ik kijk hoe laat het is. Het is al langer dan een uur. Jack is nooit zo laat zonder iets tegen me te zeggen.

De bus rijdt langs en Toby Varley bonkt op het raampje. Hij zwaait met zijn armen en wijst de heuvel op. Ik weet niet waar dat op slaat, maar hij doet altijd raar. Hij zou bij Pathways moeten zitten, voor als je HEEL veel hulp nodig hebt.

Ik ga weer naar binnen waar het warm is en pak mijn jas. ‘Ik ga Jack zoeken. Er is iets niet goed.’

‘Er is vast niks aan de hand. Je komt hem waarschijnlijk tegen als je de heuvel op loopt. Drink je je thee niet op? Zelfs als het café in brand zou staan, dronk jij je thee nog op.’

‘Oneevergeten! Jack zat in mijn hoofd.’ Ik drink mijn kop thee helemaal leeg. ‘Op. DagJess.’

‘Tot gauw, Rose. Pas goed op jezelf.’

Ik pak mijn tas en loop het café uit, naar school. Ik kijk over mijn schouder naar het gezellige licht dat door het raam naar buiten schijnt. Jess lacht in haar telefoon.

Omdat ik niet snel genoeg naar Jack toe kan lopen glijden mijn voeten steeds weer weg over de sneeuw.

Alle leerlingen gaan nu de andere kant op dan ik. Jacks gezicht komt niet samen met hen de heuvel af. Hij is weg.

Ik zie de school boven op de heuvel. Het gebouw is net zo groot als mijn

hand. Ik stap nog harder de heuvel op. Als de school eindelijk groter is dan ik doen mijn benen pijn.

Terwijl ik door het park ren, zie ik een politieauto. Het licht draait rond op het dak en maakt de sneeuw blauw.

In school zijn de gangen leeg. Mijn schoenen piepen op de vloer. Ik loop op mijn tenen om ze stil te maken. Opeens zwaaien de klapdeuren aan het eind open. Ik schrik ervan. Een politiemevrouw rent erdoor. Ze stopt om naar adem te happen en vraagt: 'Heb je een jongen in een grijze hoodie langs zien komen?'

Ik schud mijn hoofd. Ze draait zich om en loopt weer door de klapdeuren. Mijn hart racet in mijn borst. Jack heeft een grijze hoodie.

Mijn benen weten niet goed welke kant ze op moeten lopen, dus stuur ik ze naar het tekenlokaal. Dat is Jacks liefste plek. Toen hij klein was, zei zijn moeder tegen hem dat hij alle vechtende boze monsters in zijn hoofd moest schilderen. Om ze eruit te krijgen. Daarna ging hij altijd schilderen. Hij is een supergoeie kunstenaar. Dat zegt iedereen.

Ik ben ongerust als ik de trap op loop. Als hij er maar is...

Ik doe de deur van het tekenlokaal open en zet mijn speciale glimlach voor Jack op.

De klas is leeg.

Ik wilde zo graag dat hij er was. Ik probeer rustig te blijven. Mijn hoofd is te vol om alles te snappen.

Ik kijk weer op mijn telefoon. Nog steeds niks. Misschien is Jack naar huis gegaan in plaats van naar mij? Daar wil ik niet aan denken. En ook niet aan de politiemevrouw.

Licht van de straatlantaarns schijnt in de klas. Daardoor zijn er op de muur allemaal schaduwen. Ik ril. Er tikt iets op het raam, en van schrik laat ik mijn telefoon los. Hij klettert op de grond. Ik sta heel stil en luister of er iemand komt.

Ik hoor iets ademen in het donker. Alle haartjes op mijn arm gaan rechtop staan. Opeens zie ik de deur van de verfkast vanzelf opengaan. Mijn mond valt open, maar er komt geen geluid uit. In de kier zie ik een oog, dat me recht aankijkt. Ik gil. Iemand springt uit de kast en pakt me beet. Een hand houdt mijn mond stil.

'Niet gillen, Rosie,' schreeuw-fluistert een stem in mijn oor. 'Ik ben het, Jack.' Hij haalt zijn hand van mijn mond en ik duw hem weg.

'Watdoeje? Jelietsmeschrikken!'

'Stil!' Jack legt zijn vinger op mijn lippen. 'We mogen geen geluid maken.'

Jacks gezicht is wit en bang, maar bij mij bubbelt er vanzelf een grote boze bel naar buiten. 'Waarom verstop je je hier? Ik wachtte heel lang, maar jij kwam niet. Toen werd ik ongerust.'

Jack pakt mijn hand, trekt me in de kast en doet de deur dicht. Hier ruikt het naar natte verf. Ik kan Jack niet zo goed zien, maar ik voel dat zijn lichaam rilt, tegen mij aan.

'Watiser?' fluister ik in de stoffige kast.

'Ik heb het verklout, Rosie.'

'Dat woord moet je niet zeggen! Wat is er gebeurd?'

Het donker gaat langzaam weg en mijn ogen zien de ogen van Jack, die me aankijken. Hij kreunt en laat zijn hoofd in zijn handen zakken. 'Ik heb alles verpest.'

'Niet zo overdreven doen. Je maakt me bang. Jess zei dat op school veel mensen bang voor je zijn geworden. En dat een van de moeders heeft geklaagd.'

Jack pakt mijn gezicht en zegt: 'Ik kon er niets aan doen. Ik ging over de rooie bij ICT. Die lul, Davidson, zat me de hele tijd op te fokken. De kloutzak!'

'Hou op! Ik hou niet van lelijke woorden. Wathebjegedaan?' Jack wil

me niet aankijken, dus draai ik zijn gezicht naar me toe. ‘Zeg het.’

‘Ik heb een computer stukgegooid. Ik kon me niet inhouden, Rosie. En toen... toen, shit!’

‘Wat?’

‘Toen smet ik een stoel naar het raam.’

‘Jack, dat is foutfoutfout.’

‘Er vloog een stukje glas in mevrouw Fosters oog. O help, Rosie, er was overal bloed. Ik wou haar geen pijn doen. Ik zou nooit iemand pijn doen, dat weet je toch?’

‘Ja... maar je hebt het toch gedaan.’

Jack staart naar de vloer. ‘De politie kwam. Het was vreselijk. Ze stelden wel honderd vragen. Meneer Dean schreeuwde tegen me. En toen mevrouw Foster daarna op de brancard langs hem kwam, pakte ze hem vast en zei tegen hem dat ik het niet expres had gedaan en dat ze geen aangifte zal doen en zo, maar...’ Jack haalt beverig adem.

‘Wat betekent dat?’

‘Aangifte doen?’

Ik knik.

‘Dat ze me niet naar de gevangenis sturen...’

‘Neeneenee! Niet de gevangenis!’

‘Nee, het is oké, niet de gevangenis. Maar Rosie, weet je nog dat ik tegen de handenarbeidtafel trapte en dat die toen omviel?’

‘Ja. Je maakte Sams kunstwerk kapot.’

‘En dat ze zeiden dat ik misschien ergens anders heen moest om te leren met mijn woede om te gaan? Wat als ze me nu wegsturen?’

Ik begin te huilen. ‘Ze kunnen je niet wegsturen. Wat moeten we dan doen? We hebben ons nodig. Ik stop jouw boos, Jack. En jij maakt mij sterk. Jij maakt mij Rosie.’

‘En jij maakt van mij een goede Jack. Als jij bij me bent, Rosie, verdwijnt

al het donker en wordt mijn hoofd rustig; zelfs meer nog dan bij het schilderen. Jij haalt het zwart uit mijn hoofd en verandert het in kleuren.’

Ik raak voorzichtig zijn hoofd aan, op de plek waarvan hij heeft verteld dat het daar misging. Hij legt zijn hand over mijn hand heen en geeft een kus op mijn pols. Hij kijkt met bange ogen naar me. ‘Ik ben zo stom! We kunnen niet zonder elkaar, daarom ben ik weggerend voor de politie zodat ze me niet kunnen meenemen. Ik heb je nodig, Rosie. Ik moet een plek vinden om me te verstoppen zodat we samen kunnen zijn.’

Jack slaat zijn armen om me heen. Ik duw mijn gezicht tegen zijn borst en snuif Jacks geur op. Axe en zweet en Citroenshampoo. Hij aait over mijn haar en fluistert telkens weer: ‘Rosie, Rosie, Rosie.’

Ik wil niet meer uit de kast komen. Ze mogen mijn Jack niet meenemen. Ik kus hem op zijn ogen en zijn lippen en het zachte plekje onder zijn oor. Hij trilt als ik hem aanraak.

‘Ik hou van je, Rosie Tremayne,’ zegt Jack zacht.

Ik wil net antwoord geven, maar dan zwaait de deur open en schijnt er een zaklamp in ons gezicht. Ik zie alleen maar wit in mijn ogen. Ik gil en Jack trekt me helemaal achter in de kast bij hem. Ik duw mijn gezicht tegen zijn borst en sla mijn armen om hem heen zodat ik hem niet meer kan laten gaan.

‘Kom op, jongens,’ zegt een bozige stem. ‘Jack, we hebben overal naar je gezocht. Je bewijst jezelf geen dienst door weg te lopen.’ Een politiemannet met een grote frons op zijn gezicht kijkt in de kast.

Een politievrouw naast hem schudt haar hoofd. Ze stapt de kast in en pakt mijn arm.

‘Laat ons met rust! Blijf van mijn vriendin af!’

‘Toe, laat hem maar los, lieverd.’ De politievrouw probeert mijn armen van Jack af te trekken.

Hij slaat haar pet van haar hoofd, zodat die de kast uit vliegt.

‘Jack, niet doen! Rustig nou.’ Ik probeer Jack tegen te houden zodat hij niet nog iets doet, maar de politiemevrouw trekt me uit de kast.

‘Laat hem maar los, dat is beter zo.’

De deuren van het tekenlokaal zwaaien open. Meneer Dean, de rector, komt binnen. Hij hijgt heel erg. ‘Hebben jullie... hem gevonden? Wat... doe jij hier... Rosie?’

‘Ze halen mijn Jack weg. Laat ze mijn Jack niet weghalen, meneer Dean.’

‘Ze moeten wel... Rosie. Waar is hij... agent?’

De politiemevrouw knikt naar de verfkast. De politieman sleept Jack het tekenlokaal in. Jack probeert op de grond te gaan zitten, maar dat mag niet van de politieman.

‘Beheers je, Jack,’ brult meneer Dean tegen hem. ‘Zo maak je dit nog tien keer erger.’

De politieman zet Jack overeind. ‘Kom, we gaan naar de auto. Je moeder wacht thuis op je.’

Jack probeert bij mij te komen, maar de politieman houdt hem stevig vast aan zijn arm.

‘Rosie! Ik kom terug om je te halen. Wacht op me op onze speciale plek!’ Hij zwaait met zijn vuist naar de politieman, maar die grijpt zijn hand en trekt Jacks arm achter zijn rug.

‘Genoeg! Als het moet, sla ik je in de boeien, hoor je?’

Jack stopt met vechten en wordt helemaal verdrietig. De politieman neemt hem mee het lokaal uit. Jack kijkt achterom naar mij en fluistert: ‘Het spijt me.’

Ik ruk mezelf los en ren achter Jack aan. Meneer Dean schreeuwt mijn naam. Ik grijp Jack beet en hou hem zo stevig vast als ik kan. De politieman loopt gewoon door met Jack, zodat ik mee moet rennen. ‘Neemhemnietmee! Neemhemalsjeblijftnietmee!’

Ik struikel en laat Jack los. De politiemevrouw vangt me op.

‘JACK! JAAAAACK!’

De deuren slaan dicht.

Hij is weg.